

in rekla, da moram doma pokazati in mora ata podpisati, ne mama. Kar sapa mi je zastala. Ata! Saj z mamó bi se dalo še kako pogovoriti, z atom pa bo joj. Srce mi je tolklo, kot bi ga s težkim kladivom nabijali, ko sem prišla domov. Še pred kosilom sem pokazala atu zvezek in rekla, da mora podpisati. Gospodična tako hoče.

Ata je gledal zvezek, začudeno majal z glavo in rekel: »Kje pa si se naučila tako lepo pisati?« — »Saj nisem jaz,« sem zajokala, »Kukec je tical po zvezku.« — »Tako,« je rekel ata in gledal za Kukcem, ki je skakal po dvorišču, »potem mora biti pač Kukec kaznovan. Mama, vzemi nož in pripravi Kukca, da ga bomo jutri spravili v notranje kraje.«

Srce mi je zastalo od same žalosti. »Ne, Kukca ne, saj sem jaz kriva,« sem prosila, »jaz sem ga krcnila, mene nabijte, Kukec je nedolžen.«

Tako lepo sem prosila in vsa sem se tresla, da sem se mami zasmilila. Obrnila se je k atu in rekla: »Saj bi, ampak nimam srca, da bi Kukcu nož pokazala. Tako je domač. Naj živi, ampak Anča mora iz svojega hranilnička kupiti nov zvezek.«

Tako je Kukec ostal pri življenju. Od tega dne pa nalog ne piševa več skupaj.

Maksimov

Moj psiček

S psičkom rada se imava,
vedno skupaj se igrava;
na besedo rad uboga,
delo njemu ni nadloga,
vse z veseljem izvrši,
pridno vsega se uči.
Včasih vržem za zabavo
kamenček mu daleč v travo,
psiček moj ga ne zgreši,
vedno pravega dobi,
v gobčku mi prinese ga,
vrže predme ga na tla.
A če tujec mu nagaja,
najprej jezno ga oblaja,
končno pa, če ni drugače,
mu z zobmi pomeri hlače.

